

Τον

περασμένο αιώνα στη Μικρά Ασία έζησε ένας άγιος, αλλά αφανής λευίτης, ο π.

Ίωάννης. Ήταν έγγαμος, οικογενειάρχης, από το Γκέλβερι της Καππαδοκίας.

Τις καθημερινές εργαζόταν στα χωράφια, ενώ τις Κυριακές και τις γιορτές λειτουργούσε στην εκκλησία.

Στη Θεία Λειτουργία σχεδόν πάντοτε ξεσπούσε σε δάκρυα και αναστεναγμούς. Την ώρα μάλιστα τού καθαγιασμού η κατάνυξη του κορυφωνόταν. οι ψάλτες έψαλλαν το «σε υμνούμε...» όσο πιο αργά μπορούσαν, αλλά εκείνος καθυστερούσε πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτά η και περισσότερο. Έτσι κι εκείνοι επαναλάμβαναν τον ύμνο μέχρι πέντε ή έξι φορές. Τελικά, πλησίασαν κάποτε τούς επιτρόπους και τούς είπαν το πρόβλημά τους. Εκείνοι με τη σειρά τους το διαβίβασαν στο λειτουργό.- Πάτερ Ιωάννη, συχνά καθυστερείς την ώρα του καθαγιασμού.

Οι ψάλτες και ο λαός έξω σε περιμένουν πολλή ώρα. δεν μπορείς να λες πιο σύντομα την ευχή, για να μη γίνεται χασμωδία;-Πώς θα γίνει αυτό;-Είναι εύκολο. Έκεί πού είσαι πεσμένος μπρούμυτα, να σηκώνεσαι, να σταυρώνεις τα τίμια Δώρα, να λες την ευχή και να τελειώνεις. Την ευχή τη γνωρίζω, είναι γραμμένη και στη φυλλάδα, αλλά δεν μπορώ. Γιατί δεν μπορείς, πάτερ; Συγχώρεσέ μας, αλλά δεν είναι δύσκολο!

Αυτό δεν εξαρτάται από μένα, απάντησε ο π. Ιωάννης. Μόλις αρχίζω να διαβάζω την ευχή, η Αγία τράπεζα κυκλώνεται από θεϊκή φωτιά πού φτάνει τα δύο-τρία μέτρα ύψος. Έτσι δεν μπορώ να πλησιάσω για να σφραγίσω τα τίμια Δώρα. με πιάνει φόβος και τρόμος. δεν ξέρω τι να κάνω. Πέφτω τότε στο έδαφος, κλαίω, αναστενάζω και ικετεύω τον Κύριο να παραμερίσει τις φλόγες για να συνεχίσω. Ύστερα σηκώνω τα μάτια. Αν έχουν χαθεί οι φλόγες, σηκώνομαι και σφραγίζω τα τίμια Δώρα.

Αν. όχι, τότε συνεχίζω την ικεσία με δάκρυα και στεναγμούς μέχρι να σβήσει ή φωτιά η να βρεθεί άλλος τρόπος, πού θα μου επιτρέψει να μην καώ. Πότε-πότε σβήνει ή φωτιά και γίνονται όλα όπως πριν ή άλλοτε πάλι χωρίζουν οι φλόγες δεξιά κι αριστερά σχηματίζοντας καμάρα, οπότε κάνω το τόλμημα, πλησιάζω τρέμοντας και σφραγίζω τα τίμια Δώρα. Ακούγοντας οι χριστιανοί αυτά τα εξάισια δεν τον ενόχλησαν άλλη φορά.

Ήταν άλλωστε πολύ ευλαβής και εξαιρετικά κατανοητός όταν λειτουργούσε. Γι' αυτό στην ενορία του εκκλησιάζονταν πιστοί κι από γειτονικά χωριά, που περπατούσαν ώρες για να φτάσουν. Μερικές φορές έρχονταν στη λειτουργία χίλιοι και περισσότεροι πιστοί. και όλοι αυτοί κατανύγονταν κι έκλαιγαν στο τέλος. Μάλιστα της θείας αυτής μυσταγωγίας, το δάπεδο της εκκλησίας ήταν βρεγμένο από τα δάκρυστά τους, λες και κάποιος είχε ρίξει νερό!

Από το βιβλίο: ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Πηγή: askitikon.eu